

experience of feeling "out of place", awareness of internal conflict, a person in the socio-psychological sense becomes a marginal. This condition becomes the basis for the manifestation of such negative phenomena as maladaptation, instability, degradation, etc. and can be characterized by the commission of illegal actions by a person. However, it should be noted that marginality only in some cases is a constant state of existence of the individual, it usually changes during life. For example, emigrants in one way or another try to integrate into the socio-cultural environment of their stay, the "revolt" of young people, which sometimes takes the form of marginality, in most cases subsides in the transition to "adult" life. Criminals (especially minors) can take the path of correction, and in some cases become respected members of society.

There are also reverse processes, when a successful and socialized person due to certain circumstances (personal crisis, great shock, drugs, illness, etc.) is on the social bottom, and such cases are not isolated. A special case is creative marginality, which is a kind of credo of those individuals who are fundamentally opposed to generally accepted norms (in particular, in art, philosophy, religion). Diogenes of Sinope, Benedict Spinoza and Friedrich Nietzsche were outright marginals. The founders of many religions, prophets and saints were marginalized, and there were also many marginalized artists. It is worth noting that sometimes marginality can be a sign of mental disorders (as in Vincent van Gogh), but it can also be an element of outrage (as in Salvador Dali). Outrageous marginality can bring good fortune, so in today's creative environment it is quite common.

Грушко Г. О.

*студентка соціально-гуманітарного факультету
Науковий керівник: к.філос.н., викл. Л. С. Самчук
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

ФІЛОСОФСЬКЕ ОСМИСЛЕННЯ НАУКИ ЯК ОСОБЛИВОЇ ФОРМИ ПІЗНАННЯ

В Україні набирає все більше обертів набирає популярність так званого самостійного навчання. Джерелом кожного навчання є наука, вона як ключ до пізнання світу. Багато досліджень учених і педагогів зосереджена на проблемах самостійного навчання студентів, а також емпіричного наукового пізнання (А. А. Фурман), розвитку науки, як особливої форми мисленнєвого процесу та методу вивчення.

Наука – це форма духовної діяльності людей, яка скерована на отримання істинних знань про світ (природу, суспільство, мислення), на відкриття об'єктивних законів світу і передбачення тенденцій його розвитку. Наука – це процес творчої діяльності по отриманню нового знання, і результат цієї діяльності у вигляді цілісної системи знань, сформульованих на основі певних принципів. Саме тому її можна назвати своєрідним суспільним явищем. У царині науки предметом методологічного аналізу є не створення нової теорії пізнання, а вивчення загальної структури і типології наявних методів його реалізації, з'ясування тенденцій і напрямків розгортання мислєдіяльності на шляху досягнення особистістю дійсності. Сучасна наука розширює психологічний підхід до пізнання, створює композиції з досвідних і емпіричних пошукувань й утримує рівень оптимізації мисленнєвої активності у постапах до об'єктивного (істинного) знання.

Наукове пізнання – це форма процесу пізнання, головною функцією якого є вироблення й теоретична систематизація об'єктивних знань про дійсність. Передусім у структурі наукового пізнання виокремлюються емпіричний і теоретичний рівні. У найбільш загальному розумінні емпіричне дослідження є знанням про явище, а теоретичне – про його сутність. Емпіричне дослідження – це такий рівень наукового пізнання, зміст якого головним

чином отримано з досвіду, із безпосередньої взаємодії людини з об'єктивною дійсністю. На емпіричному рівні здійснюється спостереження об'єктів, фіксуються факти, проводяться експерименти, встановлюються емпіричні співвідношення та закономірні зв'язки між окремими явищами.

На нашу думку, наука шукає відповіді на запитання: «Як цей світ влаштований?», «Чому щось відбувається так, а не інакше?», «Що буде, якщо...?» тощо. В основі наукового пізнання навколишнього світу лежить збір, систематизація, опис та пояснення емпіричних фактів. Наукове пізнання також вибудовується шляхом аналізу та синтезу існуючих та нових знань. Наука описує спостережувані природні, соціальні і психологічні явища, й намагається побудувати причинно-наслідкові зв'язки. Основний критерій перевірки об'єктивності наукового знання – це його прогностичність. Ідеали та норми наукового пізнання виражають ціннісні та цільові установки науки, оскільки містять у собі відповідь на питання про необхідність чи непотрібність тих чи інших пізнавальних дій, а ідеалом науки є істинність.

Література:

1. Охріменко О. Г. Фундаментальні філософські проблеми. Конспективний виклад курсу лекцій для студентів природничих факультетів. VI. Наука. Наукове пізнання. URL: <http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/Ohrimenko/ohr-6.html> (дата звернення 10.10.2021).
2. Фурман А. А. Епістемна організація психологічного пізнання. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Психологічні науки.* 2017. Вип. 2. Том 2. С. 106-111.

Чабан Є. В.

*студентка ОПП Спеціальна освіта (Логопедія) медичного факультету
Науковий керівник: к.філос.н., викл. Л. С. Самчук
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна*

ЧИННИКИ УСПІШНОГО ВПРОВАДЖЕННЯ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ

Інклюзія в освіті спрямована на те, щоб за досить невеликий час інтегрувати осіб з обмеженими можливостями в соціум, забезпечити їх особистісну та професійну самореалізацію. Для цього необхідно побудувати систему інклюзивної освіти на всіх його рівнях, проводити адаптаційні заходи з метою врахування індивідуальних особливостей учнів та їх освітніх потреб. На етапі формування, впровадження та реалізації системи інклюзивної освіти важливим є врахування дії всієї сукупності чинників, що впливають на його успішність та ефективність. Ці обставини роблять актуальною проблему розгляду сукупності чинників, що впливають на процес впровадження інклюзивної освіти. Тож, виділимо основні групи чинників, що сприяють формуванню інклюзивної освіти, створенню умов для реалізації можливості здобуття освіти, успішної адаптації, соціалізації осіб з обмеженими можливостями та інвалідністю.

Нормативно-правові чинники – це перша група чинників, що впливають на успішність формування та реалізації інклюзивної освіти. Передбачається, що на ефективність проєктування та впровадження системи інклюзивної освіти в будь-якій країні істотно впливає вже існуюча база законів та підзаконних актів, а також ступінь реакції органів влади щодо внесення необхідних змін до законодавчої бази та розроблення нових нормативно-правових актів, що забезпечують становлення та функціонування системи інклюзивної освіти. Важливим чинником у цій групі є рівень готовності фахівців на місцях розробляти